

Sygnatura akt I C 2759/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w S. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy K. G.

Protokolant: Marta Michalska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2018 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa Obligo Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko G. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

asesor sądowy K. G.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 19 września 2017 roku do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w W. powód Obligo Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od G. W. kwoty 1.318,34 zł oraz odsetek umownych w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych od kwoty 1.277 zł od dnia 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 41,34 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 2 maja 2015 roku strona pozwana zawarła umowę pożyczki na odległość z firmą (...) spółką z o.o. s.k.a z siedzibą w W., za pośrednictwem (...) spółki z o.o. z siedzibą w W.. Zawarcie umowy nastąpiło poprzez złożenie wniosku o pożyczkę za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej pożyczkodawcy. Zaakceptowanie warunków umowy pożyczki nastąpiło przez przelanie na rachunek pożyczkobiorcy z indywidualnego rachunku bankowego strony pozwanej kwoty 0,01 zł oraz wpisanie w tytule przelewu unikalnego kodu potwierdzającego ramową umowę pożyczki. Pożyczka została przelana na rachunek bankowy pozwanego, a jej zwrot miał nastąpić do dnia 23 sierpnia 2015 r. Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- kwota 800 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki,
- kwota 190 zł z tytułu niespłaconej prowizji za udzielenie pożyczki,
- kwota 287 zł z tytułu kosztów upomnień i monitów.
- kwota 41,34 tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości maksymalnej wyliczonych od kwoty niespłaconych rat kapitału pożyczki i prowizji od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia 10 lutego 2016 roku.

Powód oświadczył, że jego legitymacja do wystąpienia z przedmiotowym pozwem wynika z szeregu umów przelewu wierzytelności. Dodał, że mimo przesyłania wezwań do zapłaty, pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Żoliborza w W. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

W dniu 15 maja 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w S. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wniesionym sprzeciwie, w którym przedmiotowy nakaz został zaskarżony w całości, pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej. Wskazał, że przedstawione przez powoda dowody są niewystarczające.

Na rozprawie w dniu 23 października 2018 roku pozwany oświadczył, że wnosi o oddalenie powództwa, podkreślając, że z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby powodowi przysługiwało roszczenie w stosunku do niego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 kwietnia 2014 roku G. W. przelał na rachunek bankowy należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę jednego grosza tytułem potwierdzenia warunków umowy.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k. 25, 147.

W myśl postanowień ramowej umowy pożyczki z dnia 2 maja 2015 r., zawartej, zgodnie z jej treścią, między (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną z siedzibą w W. – działającą przez pośrednika (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a G. W. jej przedmiotem było udzielenie pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić na warunkach określonych w umowie. Zgodnie z treścią umowy, pożyczkę uważało się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na rachunku pożyczkobiorcy (pkt 2 umowy). Odsetki za czas opóźnienia naliczane miały być w wysokości odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 2 (1) Kodeksu cywilnego, tj. czterokrotnej wysokości kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (pkt 17.3 umowy).

G. W. zawarł w dniu 2 maja 2015 r. umowę pożyczki na kwotę 800 zł. Zgodnie z harmonogramem przewidzianym z tytułu udzielenia pożyczki obejmowała kwotę 190 zł, zaś termin spłaty określono na dzień 23 sierpnia 2015 roku. Tytuł przelewu do spłaty pożyczki został określony jako: „opłata rachunku nr (...)”.

W tym samym dniu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibie w W. – pośrednik pożyczkodawcy przelał na rzecz G. W. kwotę 800 zł tytułem udzielonej pożyczki.

Dowód:

- umowa ramowa pożyczki z dnia 2 maja 2015 r. k. 17-25, 140-145v,

- harmonogram k. 26, 146,

- potwierdzenie przelewu k. 16, 148,

- przesłuchanie pozwanego G. W. k. 82v.

W dniu 10 lutego 2016 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez S. G. oraz (...) s.a. z siedzibą w Ł., reprezentowana przez K. M. i T. K. – członków zarządu, zawarły ramową umowę przelewu wierzytelności. Na podstawie § 1 ust. 2 i załącznika nr 1 do umowy, strony określiły wzór porozumienia do niej. Każdorazowo cesja wierzytelności między stronami miała następować na

podstawie konkretnego porozumienia do umowy, do którego zastosowanie miały mieć przepisy umowy ramowej (§ 1 ust. 3 i 4 umowy).

W myśl § 2 ust. 2 umowy, zestawienie wierzytelności miało być przekazywane cesjonariuszowi w postaci wykazu sporządzonego w formie elektronicznej w postaci pliku E.. W myśl § 2 ust. 5 umowy, przelew wierzytelności (skutek rozporządzający) nastąpić miał z chwilą zapłaty przez cesjonariusza ceny określonej w porozumieniu.

W § 7 ust. 5 i 6 umowy postanowiono, że cedent sporządzi i przekaze cesjonariuszowi wykaz wierzytelności przygotowany na płycie cd lub dvd zabezpieczonej hasłem dostępu, w pliku E. z danymi dłużników zgodny ze wzorem stanowiącym załącznik nr 2 do umowy, jak również wykaz wierzytelności w wersji papierowej w formie protokołu przekazania wykazu wierzytelności, którego wzór stanowił załącznik nr 3 do umowy. Każdy przygotowany wykaz wierzytelności miał zostać oznaczony numerem porządkowym i stanowić załącznik do protokołu.

Dowód :

- umowa z dnia 10 lutego 2016 r. wraz z załącznikami k. 10-12, 92-98.

W dniu 10 lutego 2016 r. zawarto porozumienie do ramowej umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 lutego 2016 r. Porozumienie, zgodnie z jego treścią, zostało zawarte pomiędzy spółką (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W., reprezentowaną przez S. G., a (...) s.a. z siedzibą w Ł., reprezentowaną przez K. M. i T. K. – członków zarządu.

W porozumieniu strony wskazały łączną wartość wierzytelności objętych wykazem, określiły cenę przelewu i dokonały cesji wierzytelności objętych wykazem. W treści porozumienia nie wskazano numeru wykazu wierzytelności, którego dotyczyło porozumienie. (pkt 1 – 3 umowy). Strony wskazały, że zapłata ceny nastąpi w terminie 14 dni od zawarcia umowy.

W wydruku zatytułowanym jako „załącznik nr 2a do porozumienia nr 1 z dnia 10 lutego 2016 roku do umowy ramowej przelewu wierzytelności – papierowy wykaz Wierzytelności dla produktu N.” ujęto wierzytelność przysługującą od G. W. z całkowitą kwotą zadłużenia wraz z kosztami stanowiącą 1.318,34 zł oraz datą udzielenia pożyczki – 2 maja 2015 roku oraz datą wymagalności pożyczki określoną na dzień 23 sierpnia 2015 roku.

Dowód:

- porozumienie z dnia 10 lutego 2016 r. k. 13-24, 98v- 99,

- wydruk k. 100-103.

W dniu 28 listopada 2016 r. (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. (zwana „cedentem 1”) oraz (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł. (zwana „cedentem 2”) zawarły z (...) spółką z o.o. z siedzibą w Ł. (zwaną „cesjonariuszem”) umowę przelewu wierzytelności w formie z podpisami notarialnie poświadczonymi. Na mocy umowy cedenci dokonywali na rzecz cesjonariusza przelewu wierzytelności określonych w załączniku nr 2 do umowy, w zamian za zapłatę wynagrodzenia (§ 3 ust. 2 i 3), przy czym wierzytelności cedenta 1 zostały oznaczone w załączniku nr 2 cz. I (§ 1 ust. 5), a wierzytelności cedenta 2 zostały oznaczone w załączniku nr 2 cz. II (§ 1 ust. 6). Skutek rozporządzający umowy następowala w momencie jej zawarcia (§ 3 ust. 5).

W wydruku opisanym jako: „wyciąg z wykazu wierzytelności stanowiący załącznik do umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) s.a. a (...) sp. z o.o.” ujęta została wierzytelność przysługująca od G. W. w łącznej kwocie 1.459, 22 zł.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 27-28, 104-107,

- dokumenty KRS i notarialne poświadczenia podpisów k. 29-34, 108-119,

- wydruk k. 35, 119-123v,

W dniu 28 listopada 2016 r. (...) spółką z o.o. z siedzibą w Ł. (zwana „cedentem”) zawarła z Obligo Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., reprezentowanym przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w Ł. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, umowę przelewu wierzytelności w formie z podpisami notarialnie poświadczonymi. Na mocy umowy cedent dokonywał na rzecz cesjonariusza przelewu wierzytelności określonych w załączniku nr 3 do umowy, w zamian za zapłatę wynagrodzenia (§ 3 ust. 1 i 2). Skutek rozporządzający umowy następowała w momencie jej zawarcia (§ 3 ust. 5).

W wydruku opisanym jako: „wyciąg z wykazu wierzytelności stanowiący załącznik do umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) sp. z o.o. a Obligo (...) ujęta została wierzytelność przysługująca od G. W. w łącznej kwocie 1.459, 22 zł.

Dowód:

-umowa przelewu wierzytelności k. 36-37, 124-127,

- dokumenty KRS i notarialne poświadczenia podpisów k. 38-51, 128-138,

- wydruk k. 52, 139.

G. W. został wezwany do zapłaty zadłużenia, które na dzień 21 lutego 2017 roku stanowiło łączną kwotę 1.369,91 zł, w tym kapitał w kwocie 1.330, 61 zł oraz odsetki w kwocie 39,30 zł.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 43-45.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, albowiem powód nie wykazał należycie dochodzonych roszczeń.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz określonych kwot z tytułu umowy pożyczki zawartej przez pozwanego w maju 2015 ze spółką (...) spółką z o.o. spółka komandytowo – akcyjną z siedzibą w W.. Strona powodowa wywodziła swoją legitymację czynną z szeregu umów cesji pomiędzy różnymi podmiotami, które w konsekwencji miały uczynić ją wierzycielem z tytułu wskazanej pierwotnej umowy pożyczki, zaciągniętej przez pozwanego.

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W przypadku pożyczek pieniężnych udzielanych konsumentowi, uzupełniające regulacje dotyczące tego instrumentu finansowego, zawarte są w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2016, poz. 1528 – j.t. ze zm. – pożyczka pieniężna w kwocie, jaka została ustalona na podstawie przedmiotowej umowy, mieści się bowiem w sformułowanej w tej ustawie definicji kredytu konsumenckiego – por. art. 3 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy). Niemniej podstawą dochodzenia zwrotu wypłaconej pożyczki był wskazany przepis Kodeksu cywilnego.

Stosownie natomiast do dyspozycji art. 509 k.c.: Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki”. Z kolei art. 510 § 2 k.c. stanowi, że „umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca

do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły” (§ 2).

W myśl ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu, wskazanej w art. 6 k.c., Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Procesowym odbiciem tej reguły jest art. 232 k.p.c. zd. 1 zgodnie z którym Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W toku postępowania obowiązki dowodowe związane z wykazaniem istnienia roszczenia ciążyą na powodzie.

Podkreślić należy, iż cesjonariusz może domagać się od dłużnika wierzytelności spełnienia świadczenia przysługującego pierwotnie cedentowi na takich samych zasadach, według których wierzytelności tej mógł dochodzić pierwotny wierzyciel. W procesie o spełnienie świadczenia cesjonariusz musi przede wszystkim wykazać na ogólnych zasadach to, że cedentowi faktycznie przysługiwała nabyta wierzytelność względem dłużnika. Nadto fundamentalnym obowiązkiem cesjonariusza jest udowodnienie faktu nabycia tej wierzytelności, tj. tego że pomiędzy nim a cedentem została skutecznie zawarta umowa przenosząca tę konkretną wierzytelność, którą wskazał w pozwie.

Powód w niniejszym postępowaniu musiał więc wykazać, iż pozwany zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytowo – akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki, a także fakty pozwalających stwierdzić, że pozwany na podstawie tej umowy był obowiązany spełnić świadczenie pieniężne w wysokości i w terminie określonych w pozwie. Nadto powód powinien był dowieść, że umowa przelewu wierzytelności zawarta z ww. cesjonariuszem dotyczyła właśnie tej wierzytelności. Pozwany przyznał, iż przedmiotową umowę pożyczki z pierwotnym wierzycielem zawierał, a mimo powołania się na fakt spłaty zadłużenia i wyznaczenia mu dodatkowego terminu na przedłożenie dowodów potwierdzających te okoliczności, stosownych dokumentów nie przedstawił. Należało więc uznać, że istnienie wierzytelności i jej wysokość zostały w toku postępowania ustalone. W ocenie Sądu jednak strona powodowa nie wykazała w sposób należyty tego, że przedmiotowa wierzytelność aktualnie jej przysługuje.

Podkreślić należy, iż pozwany już we wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut braku legitymacji czynnej, który następnie podtrzymywał na rozprawie w dniu 23 października 2018 roku wskazując, że z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem.

Skoro zatem okoliczność przysługiwania powodowi wierzytelności będącej przedmiotem sprawy była przez pozwanego kwestionowana, powód winien był wykazać, że doszło do skutecznego przeniesienia na niego tej wierzytelności. Z kilku względów, w ocenie Sądu, nie można przyjąć aby zostało to wykazane:

1. Przede wszystkim poszczególne umowy przelewu wierzytelności nie pozwalają na zidentyfikowanie wierzytelności, które wskutek ich zawarcia rzeczywiście były cedowane.

Powód do pierwszej z umów (ściślej do porozumienia z dnia 10 lutego 2016 roku) przedstawił wydruki zatytułowane jako załącznik nr 2a do porozumienia, jednak przedłożonych arkuszy nie sposób traktować jako dokumentów, ani odnosić do nich przepisów dotyczących dokumentów (por. art. 243¹ k.p.c.), nie umożliwiają one bowiem zidentyfikowania ich wystawcy. Wprawdzie na pierwszej stronie naniesiona została pieczęć spółki (...) i podpis T. K. (k. 100 v), jednakże strona ta nie została potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika reprezentującego powoda w sprawie. Przy tym jest to podpis jedynie przedstawiciela nabywcy wierzytelności, a brak jest podpisu zbywcy. Z kolei strony potwierdzone za zgodność z oryginałem (k. 101v – 103) zawierają jedynie parafki, co do których nie można ustalić przez kogo zostały naniesione. Trudno też nadawać wskazanym dokumentom inną wartość dowodową na podstawie przepisów o innych środkach dowodowych (art. 309 k.p.c.). Fakt, iż zawierają one dane osobowe pozwanego oraz dane dotyczące zawartej przez niego umowy pożyczki, nie tworzy domniemania faktycznego ich nierozzerwalnego związku z przedmiotową umową cesji.

Z kolei wyciągi z wierzytelności załączone do umów cesji z dnia 28 listopada 2016 r., choć jak widać z ich treści stanowią element szerszej całości sporządzonej w formie tabelarycznej, nadal nie stanowią wystarczającej podstawy dla przyjęcia, iż są dowodem cesji wierzytelności będącej przedmiotem sprawy. Oba dokumenty z trudem można uznać

za czytelne, wskazane w tabeli pozycje nie są opisane w zakresie tego, co miałyby obrazować. Nadto trzeba zaznaczyć, że pierwsza z umów cesji, zawarta była między dwoma cedentami a cesjonariuszem, a wierzytelności przysługujące każdemu z cedentów, miały zostać określone w osobnych częściach wykazu. Z przedłożonego wyciągu nie wynika, którą część wykazu obejmuje, stąd nie można ustalić, czy przelewu dokonał podmiot któremu w momencie zawarcia umowy, zgodnie z twierdzeniami pozwu, wierzytelność rzeczywiście miałyby przysługiwać (tj. (...) s.a. z siedzibą w Ł.). W sytuacji zakwestionowania przez pozwanego cesji, tego rodzaju wyrwana z kontekstu informacja nie stanowi wystarczającego dowodu przejścia wierzytelności.

2. W porozumieniu nr 1 z dnia 10 lutego 2016 r. do umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 lutego 2016 r. wskazano na łączną wartość przenoszonych na podstawie porozumienia wierzytelności, jednakże w treści porozumienia nie podano numeru wykazu wierzytelności, który stanowić miał do niego załącznik. Nie sposób więc w istocie ustalić, jakie wierzytelności na podstawie wskazanego porozumienia miałyby przejść na nabywcę, a w konsekwencji nie sposób zidentyfikować przedmiotu udokumentowanej czynności prawnej.

3. Przede wszystkim jednak trzeba wskazać, że umowa ramowa zawarta między spółką (...) spółką z o.o. spółką komandytowo - akcyjną a (...) s.a. przewidywała warunek zawieszający skutku rozporządzającego dotyczącego przeniesienia wierzytelności, w postaci zapłaty uzgodnionej ceny (§ 2 pkt 5). Umowa ramowa stanowiła jednocześnie załącznik do porozumienia zawartego między stronami, a zatem regulowała istniejące między nimi zobowiązanie. Strona powodowa nie załączyła żadnych dokumentów, które potwierdzałyby spełnienie się tego warunku, tj. zapłatę ceny. Zatem w istocie strona nie wykazała, że doszło do nabycia jakiegokolwiek wierzytelności przez (...) s.a.

Wskazane okoliczności powodują, że ciąg cesji wierzytelności, których wykazanie było niezbędne dla udowodnienia legitymacji czynnej powoda w sprawie, musi być traktowany jako wątpliwy, a wobec wyraźnego zakwestionowania tej okoliczności przez pozwanego – uznany za nieudowodniony. Jeżeli zaś powodowi nie można było przypisać statusu cesjonariusza wierzytelności, której dochodzenie było istotą zgłoszonego w sprawie roszczenia, oznacza to, że powództwo musiało zostać oddalone.

Sąd uznał przedłożone w sprawie dowody z dokumentów za w zasadzie wiarygodne co do tych kwestii, które były w nich opisane. Z uwagi na wskazane wcześniej wątpliwości, Sąd nie obdarzył jednak walorem mocy dowodowej przedłożonych załączników do poszczególnych umów cesji wierzytelności i nie uczynił ich podstawą faktyczną ustaleń w sprawie.

Mając to na uwadze Sąd orzekł jak sentencji.

asesor sądowy K. G.